

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cavssa Helvetica Orthodoxae Fidei

Murner, Thomas

Lucernae, 1528

VD16 M 7034

D. Oecolampadivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29525

CONCLUSIO QVINTA.

peccatis diuertit, adhuc satisfactionem exquirat diuinæ iustitiæ, quare enim alioqui sancti martyres tam duriter satisfactionem expetissent. De latrone fatetur specialem fuisse gratiã. Ad ultimũ incorporationis argumentũ dico eos qui in purgatorio sunt per diuinã charitatẽ incorporatos esse Christo Ihesu. Et quum Paulum adportat ad Ro. viij. cap. Nihil damnatiõis esse his qui sunt in Christo Ihesu. Dico his qui in purgatorio sunt nihil damnatiõis esse, sed ibi aliquid est poenale ad purgandũ. Quoniã aut cum his magno induxit tedio, predestinatos a deo magnificatos, nũc aut in purgatorio esse magnificatũ non sit. Dico ego neq; Petrũ in cruce fuisse magnificatũ, neq; Laurentiũ in craticula &c. Ideoq; & hæc magnificatio intelligẽda est in perpetua beatitudine, quã & hij qui in purgatorio sunt quum beati erunt cõsequent, nam & ipsi magnificabunt. Pompose exclamauit quõ deus cum Christo omnia nobis donauit, ad Ro. viij. ex quo etiã expiscauit peccatorũ donationẽ, sed scripturis nihil pbat hãc cõsequentiã suã expositionis. Sic & nobis donaret infirmitates & mortem &c. quod non est. Ideoq; & ibi Paulus solũ loquit de his rebus gratiæ & donorũ, quæ ad uitam promouent æternam. Doctor Iohãnes scripturas adfert ad purgatoriũ tollẽdum.

D. OECOLAMPADIVS.

Gratia dei sit nobiscum, Amen. Fratrum ratione qui in religiosis siue clericos inuecti sunt, non aliter respondeo ei, quam sicut de me ipso. Nam & ego religiosos corrogo in meis contionibus, qui sub religionis nomine carnaliter uiuunt, alios ego laudo. Ad libros Machabæorũ confitentur ambo & Hieronymus & Augustinus, neq; ego illud negaui quod eis ecclesia utat, sed tamẽ uterq; dicit quomodo utat illis. Quia tñ D. Eckius iuxta induxit sententiã ecclesiæ de scripturis non æstimo eum ecclesiã uerbo præferre, q̃a inducit aliqua falsa euãgelia ab ecclesia fuisse reiecta hoc adhuc hodie fit ubi scriptura aliqua legit, ubi ex claris dei uerbis ad honorẽ

COLLATIO LVII.

patris trahentibus, quæ nos charitatē docent & fidem, bene cognoscitur quā grauis quæq; sit moneta, sicut & cum libris Machabæorū est factū. At ibi est aduertendū ne sub ecclesiæ nomine nobis aliqui libri ad propriā utilitatē & priuatū com modū conducentes, substituānt. Dicitū Pauli ad Timotheū, talem habet intellectū. Demādat enim episcopo Timotheo ut se bene habeat in sua congregatione, quā domū dei appellat, quæ tum temporis tam pura Pauli doctrina fuerat instructa & erudita, quod appellari potuerit columna & fundamentū ueritatis, ita ut qui ueritatis cupidus erat, apud illā ueritatem potuerit inuenire. Vbi iam aliqua ecclesia ita apud uerbū dei permanet, absq; ulla peregrinarū doctrinarū immixtiōe, merito ibi quærit ueritas. Etiā apud dicitū Corinth. me infimulare tentat, quasi nullū iudicē ego acceptū habeam, & quod mihi soli credi debeat, quum tamen ego iuditiū uere spirituum (quorū perpauci sunt) nunq; contempserim. Sed nihil adhuc consultū non habeo, ut me illorū iudicio subiiciā ratione doctrinæ, qui in scripturis nondū experti sunt, & plus secundū carnē, ac longā consuetudinē, aut iuxta humanas traditiones, quā iuxta dei uerbū ambulant. In summa hanc ego doctrinā acceptā fero, per quā deū plus honorari cognosco. Intellectui meo nihil adieci, quum aut in scripturis habuerim tum quicq; ex dei gratia ingratus esse nō debeo. Dicitum ad Corinth. optime expositū est, etiā si aliqui aliter exponerent, quia ad præcedentiā uerba quadrat & certum est, sicut argumentū epistolæ probat Paulū in epistola contra aliquos in seculari doctrina seu sapientiā pompaticos tractare, qui si post supra fundamentū quod Christus est in igne tentationū per manserint, adhuc salutē expectabant, & reliqui simplices male ædificati supra petrā Christū etiā permanerent, neq; sibi tēptatio obfuisse, quod neq; hic se adaptabit, doctorē Eckliū in uno loco uerbū unum duplici uia exponere debere, semel pro iudicio dei, & mox post pro purgatorio. Apud dicitū lo-

hanis

CONCLUSIO QVINTA.

hannis doctorē Eckiū audacē non appellauī, apud scripturas de peccato in spiritū sanctū textus ibi ostendit, Iohannē neq; dixisse neq; præcepisse ut oremus pro contradictoribus ueritatis, ibi nāq; neq; gaudiū, neq; magnā fidutiā habere possumus in eorū conuersione. Ecclesiā autē pro hereticis orare mihi bene placet, quia non omēs in spiritū sanctū peccāt, quum partim non melius sentiant, & ob id ex ignorantia peccant, ideoq; peccatū eorū nondū est ad mortem. Ad nouum dictū ex euangelista Matth. xij. cap. ubi D. Eckius sic arguit peccatum in spiritū sanctū neq; in hoc neq; in alio seculo remittitur, ideoq; oportet purgatoriū esse, sicq; & in alio mundo remissionē, dico non consequi. Ibi enim uult dicere dñs magnam dumtaxat peccata nuncq; remitti. Ac si quis dicat, neq; corpore neq; anima sanus sum, non ex eo consequit aliā me iuxta sanitatē habere. Marcus ita exponit iij. cap. Qui autē blasphemauerit in spiritū sanctū, non habebit remissionē in aternū. Ultra quum dicit deū quādoq; pœnā non remittere cum culpa, & quia ego dixi hoc nō licere diuinæ misericordiæ ait ipse scdm meā mentē loqui, sed norunt scripturarū experti diuinam misericordiā excellere iudiciū, & ex toto non est assimilanda humanæ misericordiæ, ut habetur Psal. cij. Quoniā secundū altitudinē cœli a terrā corroborauit misericordiā suā super timentes se. Longe alia mens est cum perpetuo damnatis hominib; ex diuina iustitia, sine lesione suæ misericordiæ, quam cum fidelibus. Scriptura fidelib; misericordiā promittit, at infidelib; iram cōminat, & merito peccatū enim, & ad peccandū uoluntas semper apud infideles est & damnatos, sed apud fideles ultra non est uoluntas ad peccandū. Culpam mihi impingit quod textū dilacerē in ij. lib. Reg. xij. ca. quip pe quod ibi habeat, quia occulte peccarit quod ipse non negauit sed nihilominus iuxta stat aliud uerbū, quod blasphema refecerit nomen dñi, quæ fiūt in peccati manifestatione. Sepe enim fit, quum quis aliquid mali occulte facere prætendit,

COLLATIO LVII.

quemadmodū & Dauid fecit, quod nihilominus ad lucē uer-
 nit. Ultra forte hoc argumentū de Christi satisfactione, ipse
 nihil facit, quasi causā non deseruiat, ad quod concludit se
 qui peccata impunita mansura, sicq; & Iudæi & gentes non
 damnarent. Iterum meorū uerborū unum intermisit. Et ueni-
 sit eiusmodi fructū uere fidelibus porrigi. At Iudæi & gen-
 tes cæteri q; magni peccatores qui ad peccandū adhuc retinēt
 uoluntatē, ueram non habent fidem, ideoq; & in eis Christi
 passio perditā est & inefficax. Quia autē ultra inducit ad dictū
 Esaię, Christum nostras infirmitates pertulisse, ideoq; & nos
 infirmos fieri sive mori non oportere. Non est hæc mens pro-
 phetæ seruos meliores futuros dño suo, conformes enim sic
 fieri debemus imaginī Christi Ihesu. Et quia Christus absq;
 culpa passus est, ideoq; & nos id merito etiā sufferimus pa-
 tienter. At non reor doctorē Eckiū dictū Christū in purga-
 torio p nobis passum. Ad hoc sunt nobis infirmitates & cor-
 poralis mors ualde utilia, sicut in ij. epistola ad Corinth. iij.
 habetur. Sed licet is qui foris est noster homo corrumpatur,
 tamē is qui intus est renouat de die in diem. Id enim quod in
 præsentī est momentaneū & leue tribulationis nostræ, supra
 modū in sublimitate æternū gloriæ pondus operat in nobis,
 cum quibus hic non delet uera pœnitētia, quæ est in doman-
 do & opprimendo ueterē hominē. Vere enim qui uerā habet
 fidem otiosus non erit. Sic & dictū Iohelis ij. ab eo ductū in
 se habet corda scindi debere, & sequit non uestimenta uestra
 in quo internā docet renouationē. Ultra de baptismo & pœ-
 nitentia talem dat differentiā, quod baptisus regeneret, qd
 neq; pœnitentiæ abnegare deberet, anteaq; enim quis pœni-
 tentiā agit mortuus est peccatorū ratione, super quibus pœni-
 tentiā agit. Sicut Ezechiel inquit xxxij. cap. Nolo mortem
 peccatoris, dicit dñs, sed ut magis conuertat & uiuat, pœni-
 tentibus enim etiā iterū dat per spiritū sanctū fides & uita, &
 sicut prius in baptismo spiritus sanctus operationē dedit ho-
 mini

CONCLUSIO QUINTA.

mini ad bonū, ita etiā & facit in pœnitentiæ operatione. Vltimo sicut respondit de meo argumēto incorporationis dicens eos in purgatorio Christo incorporari per charitatē, hic non est scripturarū modus sic loqui, per fidē eī deo despōsamur, ut habet Osee ij, cap. Et ego te mihi in fidē despōsabo, secūq; adfert natura fidei, ne quid pœnarū de nostro sponso cōfidamus. Item hoc uerbulū peccatorū ultra non recordabor apud prophetā Esaiā sape inductū. Et Hiere. xxxi. in purgatorio non cōplet. Nunq̄ peccatorū magis recordat̄ quā in pœna. Nam implebit̄ hoc uerbulū gratis, sicut ad Ro. habet iij, cap. Iustificati gratis per gratiā ipsius, per redemptionē quæ est in Christo Ihesu. Neq; implebit̄ quod Psal. l. dicit̄. Lauabis me & super niuem dealabor, qui iam purus esse debet, quomodo super niuē dealbat̄. Quod aut̄ & pœnā nobis deus donauit cum traditione filij sui in exēplo filij prodigi bene adparet quō cū gaudio exceptus fuerit, his respondisse uolui.

D. ECKIVS.

In nomine tuo dñe Ihesu Christe, Amen. Libris uti, & in ecclesia legere suā habet uiam. Sed librū Machabæorū ostendi esse in canone, sicut & comperto habetur in Concilio Africano & Innocentiū papæ, cum hoc rem ita demitto. Neq; ulla hic necessitas urget disputare, utrum præcellat scriptura uel ecclesia, hoc autem certum est, Christū nullum scripsisse librum, nec ullum librum scribere iussit, ecclesia antiquior est scripturis noui testamenti. Scriptores quales sunt Iohannes Paulus & c. membra fuere ecclesiæ. Hic ad causam sufficit ecclesiam per spiritum sanctum cognoscere potuisse, qui scriptorum uerbum dei tractarit, quod ad lectoris censuram remitto. Domini mei doctoris datum intellectum super Pauli uerba ad Thimotheum in suo ualore dimitto. Ad dictum Corinthios ad suum intellectum firmandum, dicit quidem, quia se subijciat iudicio spiritualium, quum tamen nolit uel eos de parte aduersa acceptare. Iudicium equidem egregiorū
episcoporū